№ 1. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1950 р. ЦІНА 1 КРБ.

перець

РІК ВИДАННЯ X

Перед вами двоє недоїздів.
Якщо хочете дізнатись, хто вони і що вони, — читайте четверту сторінку.

ШТУРМОВИХ ДІЛ МАЙСТЕР

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Що й казати — план напружений, але не біда...

— Подумаємо, відпочинемо і віддамо всі сили виконанню плану.

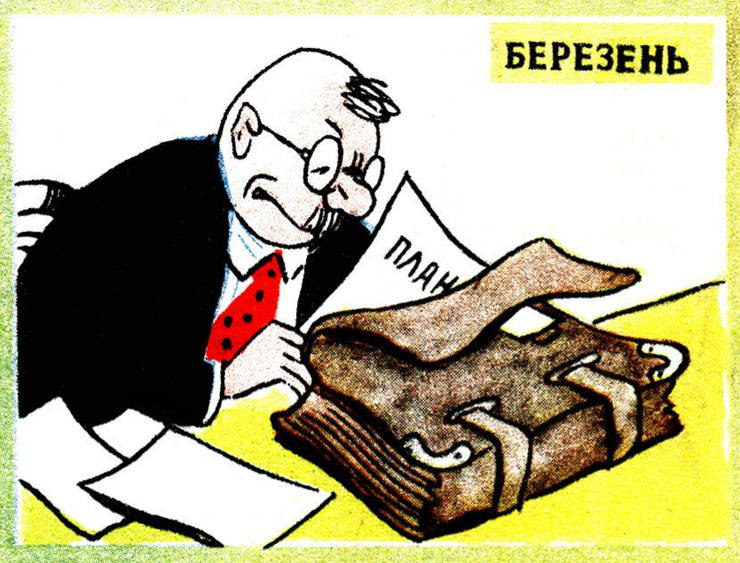

— Ну, що ми маємо за перший квартал?

— Еге-ге! Виконали тільки на 70 процентів. Доведеться в травні натиснути.

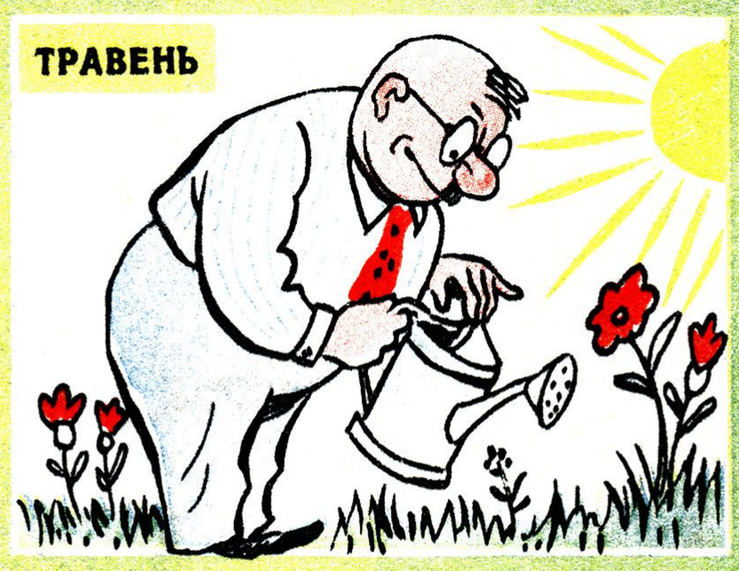

— План планом, а весна весною. Недаром співається: «Хороши весной в саду цветочки»...

— Ач, як час біжить! Пора всерйоз подумати...

— ...про відпустку. Покупаємось, відпочинемо і з новими силами за роботу.

— Є, цуцику, таке прислів'я: «Охота гірше неволі». Поохотимось і вже тоді навалимось на план...

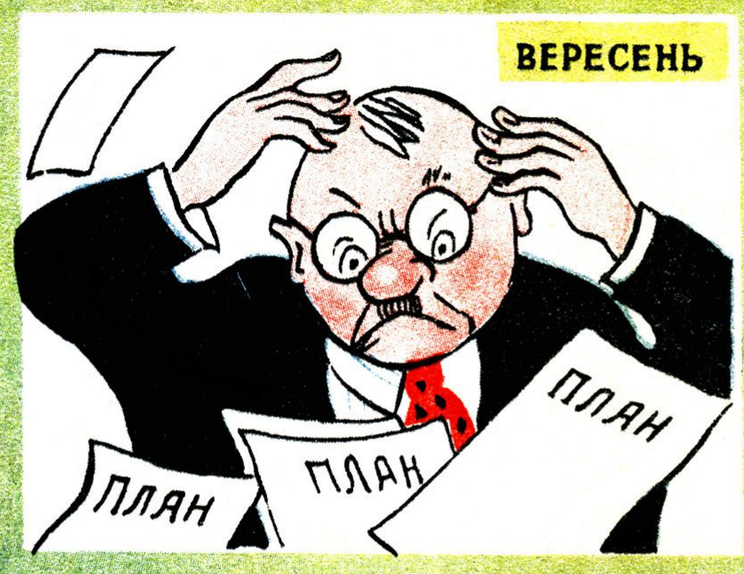

— Ай-я-яй-яй! Ой-йой-йой!

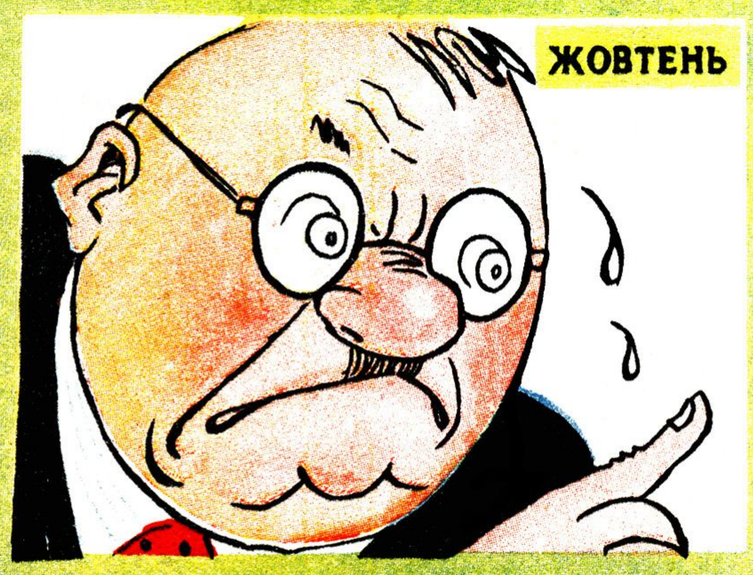

– Штурм! Підняти всіх на штурм!!!

— Тільки аврал врятує! Оголосити листопад авральним місяцем!

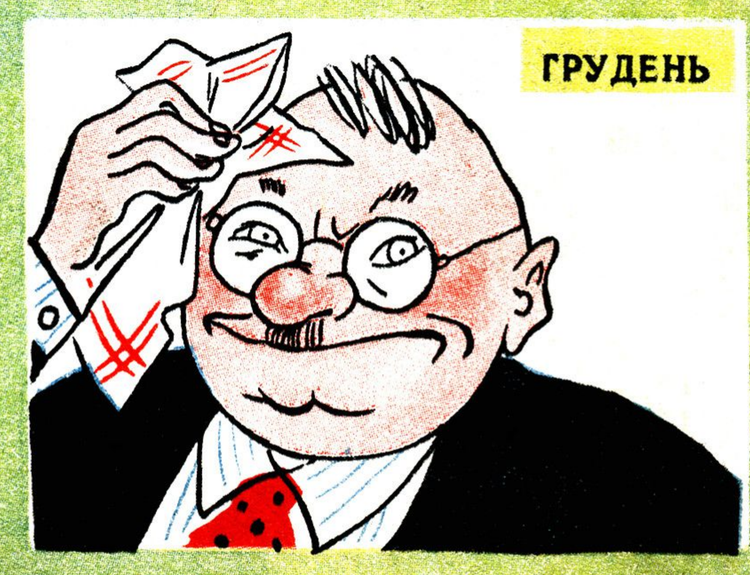

— А все-таки 15 процентів не дотягнули. Ну, що ж, пошлюсь на об'єктивні причини...

Х. ВАЙНЕРМАН

БОРЖНИК

Восени дали мені
В премію годинник.
В серці — радощі ясні,
Але й сумнів виник.

Чи я й справді заслужив
Честі отакої?
Так подумав і рішив —
Відроблю весною.

Промайнули в праці дні,
Я додержав слова.
Та прийшлось в боргу мені
Залишитись знову.

Як побачили, що я
Йду в змаганні перший,
Ухвалили: порося
В премію одержуй.

Що й казать: сюрприз такий —
Справа непогана:
І дарунок дорогий,
І народна шана.

Тож і знову я рішив
Борг ліквідувати.
Бо недовго вже й до жнив
Зосталось чекати.

З цим от рішенням твердим
Взявсь я так до праці,
Що за мною й молодим
Не завжди угнаться.

Ланка вславилась моя
На збиранні хліба,
І нарешті з боргом я
Розплатився ніби.

На гектарі тридцять п'ять
Центнерів пшениці —
Це вже, як не рахувать,
Не такі й дрібниці!

На одному досягти
Тридцять п'ять — не диво,
А якщо це з тридцяти —
Полічіть самі ви!..

І колгосп підрахував,
І за ту пшеницю
Знов мене преміював —
Дав мені телицю.

Що й казать: сюрприз такий —
Справа непогана:
І дарунок дорогий,
І народна шана.

Й знов у мене з голови
Дума не виходить.
Як би швидше борг новий
Оплатить народу.

Але, раптом, у селі
Звістка пролунала.
Що в Москві самій, в Кремлі
Й там про мене взнали.

Переміряли підряд
Урожай на мірку
І рішили: має Гнат
Всі права на Зірку.

Не питайте, що в ту мить
Та було зі мною!
Всім бажаю заслужить
Радості такої!

Знову думка лиш одна, —
Щоб за нагороду
Працею свій борг сповна
Оплатить народу.

Чесним оплачу трудом,
Не лишуся боржником!

Переклад Євгена **БОНДАРЕНКА.**

ПУНКТУАЛЬНІСТЬ ПЕРЕДУСІМ

Мал. К. АГНІТА.

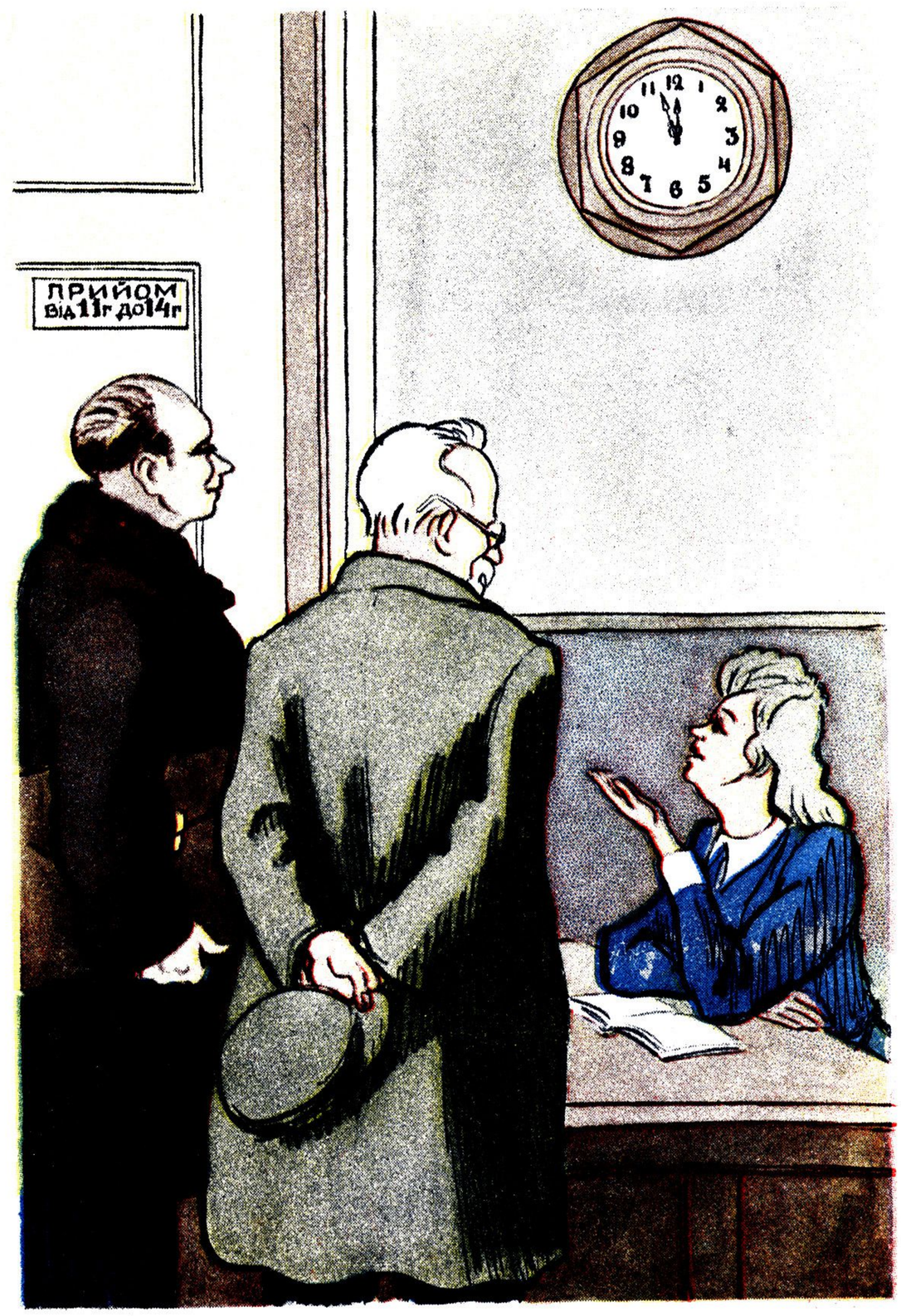

— Коли ж почнеться прийом?

— Рівно за три хвилини. Семен Семенович людина пунктуальна і завжди запізнюється рівно — на одну годину.

Здоровенькі БУЛИ!

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ,
ВОВКОВИНЕЦЬКИЙ РАЙОН,
СЕКРЕТАРЕВІ РАЙКОМУ КП(б)У т. БЕВЗІ М. В.

Здоровенькі були, Максиме Васильовичу!

Як провели новорічне свято, як взагалі живете-маєте? Роботи, кажете, багато! Та воно й справді — справ тих у Вас зараз, як сніжинок у заметіль. І весна підходить, і до районної партійної конференції треба готуватись, і те, і інше. До речі, про конференцію. Коли будете звітувати про роботу райкому, не забудьте згадати й про себе.

Де згадати? Найкраще в тому розділі звітної доповіді, де мова йтиме про розгортання критики й самокритики. У Вас є для цього всі підстави.

Як згадати? Будучи на Вашому місці, я згадав би так:

— Повинен сьогодні визнати, товариші, що я (тобто Ви, Максиме Васильовичу!) своєю поведінкою не сприяв розгортанню більшовицької критики й самокритики в районі. Скажу прямо — я був глухий до критичного голосу мас, я хворобливо сприймав критичні виступи нашої преси. От, покритикують навіть не мене, а кого-небудь іншого з Вовковинецького району, я аж підскочу, наче мене хтось шилом штрикнув, наче мене на гарячу сковороду посадили.

Не бійтеся, Максиме Васильовичу, гострих слів і порівнянь. Воно, звичайно, неприємно, зате здорово, чи, як кажуть: з перцем, зате з серцем. Ріжте правду-матінку в очі, продовжуйте в тому ж дусі:

— Я міг би, товариші, навести багато фактів і прикладів, але зупинюсь на одному, ну, хоча б такому факті. Головувала в колгоспі ім. Дзержинського всім вам відома Каськова. Я її вважав незамінним керівником, а вона грубо порушувала Статут сільськогосподарської артілі, затискувала критику, ображала колгоспників. Колгоспники сигналізували в райком: Каськова розвалює господарство, Каськова — хапуга, Каськова спекулює колгоспним лісоматеріалом, Каськова побудувала за рахунок колгоспу два будинки — один собі, другий — сестрі. А яку позицію я зайняв? Я — ні гу-гу! Хай, думаю, собі сигналять. Посигналять, посигналять і заспокояться.

З вини Каськової загинуло на вівцефермі 22 вівці. З вини Каськової на полі загинуло багато врожаю. А я що? Я — ні гу-гу!

Займенник «Я» вживайте частіше, товаришу Бевза, навіть наголошуйте на ньому. В даному випадку Вам ніхто не скаже, що це не скромно.

— Каськову, — ведіть далі, — слід було притягти до суворої партійної відповідальності, віддати до суду. А я що? Я взяв її під захист. І навіть п сля того, як члени артілі, всупереч моїй волі і моєму бажанню, прокатали Каськову на вороних, навіть після того, як обласна газета «Радянське Поділля» тричі виступала й вимагала притягти Каськову до відповідальності, — я не змінив своєї позиції.

Коли хтось з делегатів запитає, що тепер поробляє горезвісна Каськова, Ви скажіть:

— Я наказав зняти з роботи завідувача клубу комсомольця Федора Мельника — роботящого, здібного культпрацівника, а на його місце призначити Каськову. Почуває вона себе тепер прекрасно. Живе моїми молитвами, одержує пристойну зарплату і Нічого не робить.

— Хіба може так поводити себе партійний керівник? Хіба я мав право так ставитись до критики знизу, до критичних виступів наших газет? Не мав і не маю! Думаю, що товариші делегати допоможуть мені раз і назавжди вилікуватись від небезпечної хвороби, назва якій — зневага до критики й самокритики.

На цьому можете й закруглитись. Будьте певні, делегати конференції допоможуть. Допоможуть з жаром, з вогником, від усієї душі і серця.

Прийміть уклін і побажання.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. В. БАКАЛА (Полтава)

Головнокомандуючий американськими окупаційними військами в Японії генерал Макартур наказав підняти з моря боєприпаси колишньої японської армії, затоплені в районах воєнно-морських баз Одава, Хіросіма, Онімато, щоб продати їх південнокорейським маріонеткам і Чан Кай-ші.

(З газет).

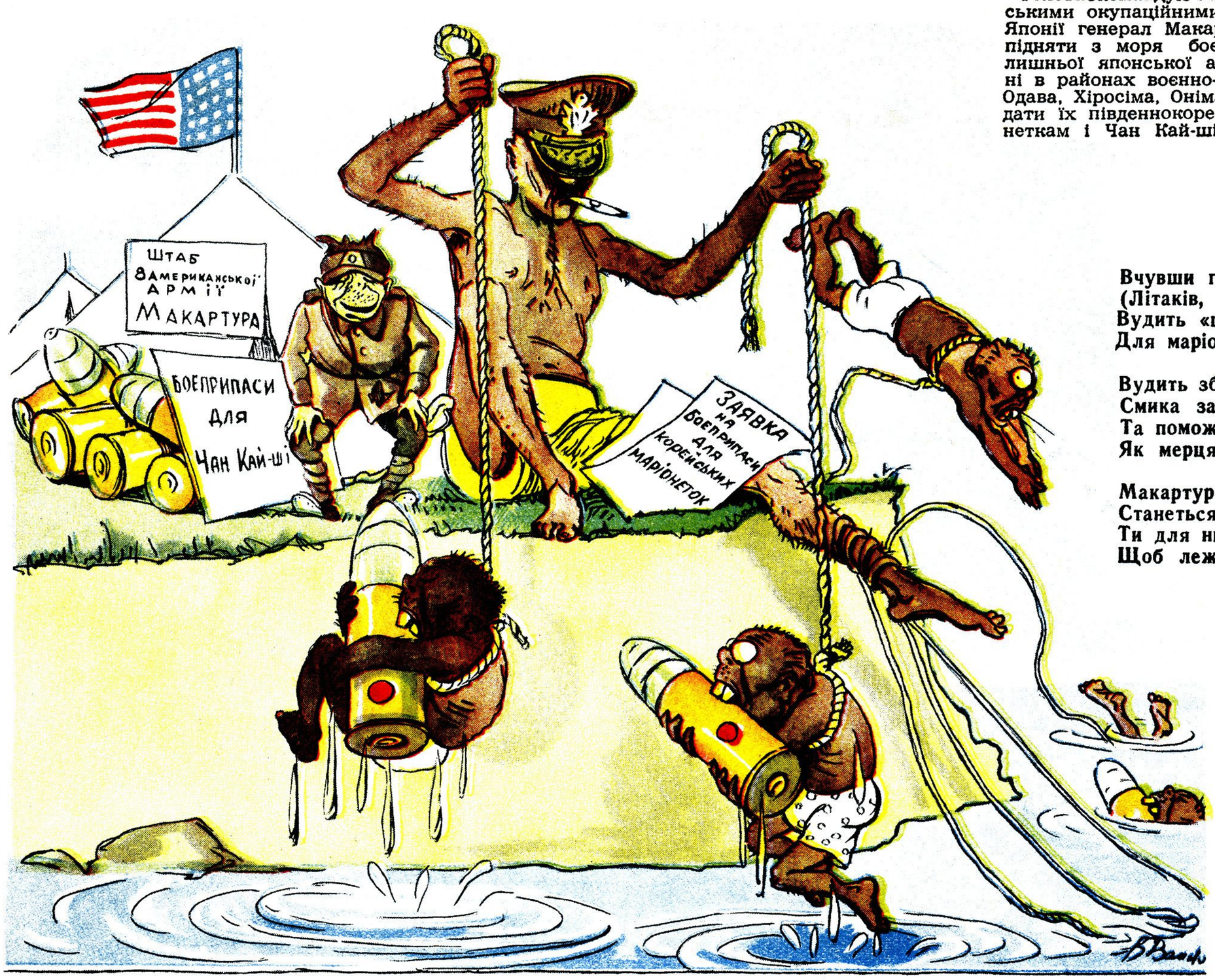

Вчувши гул китайських бур
(Літаків, танкеток!), —
Вудить «щастя» Макартур
Для маріонеток.

Вудить зброю з моря дна,
Смика за вудило...
Та поможе їм вона,
Як мерцям кадило!

Макартуре! Знай одно:
Станеться інакше —
Ти для них розчистиш дно,
Щоб лежалось м'якше!

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

Є. СЕРЕБРОВ

РИЦАРІ НІЧНОГО СТРИБКА

Державний департамент США створив у своєму складі «Відділ психологічної війни». (З газет).

У величезному кабінеті щойно створеного відділу психологічної війни при державному департаменті сидів генерал Форрестол-молодший. Допіру призначений начальником нового відділу, генерал увесь поринув у справи. Йому треба було якнайшвидше укомплектувати свій відділ висококваліфікованими й перевіреними психоділками, перевірити, як проходить організація психовідділів у штатах. Треба було роз'яснити кожному прийнятому на службу-чиновникові, як відразу ж поставити психосправу на справжню державну ногу.

Проти генерала Форрестола-молодшого сидів, поринувши у м'яке крісло, віце-адмірал Капралл, призначений капітаном Ноєвого ковчега, якщо його знайдуть англійські й американські експедиції на горі Арарат. Містер Капралл, прийнятий тимчасом на посаду старшого інспектора психовідділу, слухаючи Форрестола-молодшого, розуміюче кивав головою і поблажливо посміхався, блискаючи двома рядами нових золотих зубів.

— Отже, — підсумовував свої пояснення містер Форрестол-молодший, — як ви, певно, встигли самі переконатися, наш уряд іде нам назустріч і надає найширші можливості для впливу на психіку! У перекладі на звичайну мову це значить: якщо мовчать гармати, повинні діяти ми, психопа... психоп..., одним словом, армія психофронту. До відкриття справжнього вогню, нас покликано вести огонь засобами псих... псих... Як би вам краще пояснити?.. Засобами психонаступу! От! От! От! Цими засобами досконало володів мій тезко покійний, Форрестол-старший, хай царствує! Він залишив нам велику спадщину, яку ми будемо не тільки вивчати, а й здійснювати на практиці... Мало хто зрозумів справжню велич його подвигу. Отой нічний стрибок...

Містер Капралл вигукнув:

— Ми тепер організуємо масові стрибки з вікон...

Містер Форрестол-молодший поморщився:

— Гм!.. — промовив він багатозначно і замовк на цілу секунду. — Ви забігаєте наперед! — заговорив він після паузи. — Масові нічні стрибки з вікон — це вже, так би мовити, наслідок діяльності! А нам, вельмишановний, ще до цього треба багато чого зробити! Ба-га-то чо-го!.. — значуще підкреслив він. — Треба підготувати ці стрибки, а це вже робиться не так швидко. На чому загострював пильність американців Форрестол-старший? На незвичайних звуках. Тільки людина з розвиненою американською психікою може почути в шаленому алюрі американської пожежної команди звуки маршу радянських танкових дивізій. Лише один Форрестол-старший зумів нічним стрибком із вікна і вигуком «Радянська Армія вторглася до Сполучених Штатів» — мобілізувати психопильність американців. Наш психопопередник розбився на смерть. Нам залишається тепер вивчити й зробити реальними психозадуми небіжчика. Треба перекласти на психомову звуки всіх машин і обозів. Ми повинні навіяти кожному американцеві способи психоперевтілення. Американець повинен знати, коли вигукувати: «Радянська артилерія обстрілює Каліфорнію», а коли волати: «Радянські «Катюші» окупували Бродвей». Наше завдання через свою психоагентуру систематизувати психонастрої американця й узагальнювати їх у пресі. День у день ми повинні втовкмачувати в голови американців, що хоч «Катюші» на Бродвеї й «гармати» під Каліфорнією знищені, але наступної ночі очікується нове вторгнення радянських військ. Ви зрозуміли?

— Так точно, містер генерал! Ми повинні бачити й чути те, чого ніхто не бачить і не чує, — підскочив на кріслі віце-адмірал Капралл.

— От! От! От! — підтвердив містер Форрестол-молодший. — Цим ми увічнимо пам'ять Форрестола-старшого. Крім того, ми повинні будемо кожного дня психувати з приводу вторгнення радянських військ до Угорщини, Чехословаччини, Болгарії, Албанії, Китаю, Індії, Австралії, Антарктики!

— Геніально! Конгеніально! — схопився з крісла містер Капралл. — Ми примусимо психувати ввесь світ!... Ми псих... псих...

Новопризначений начальник і новоприйнятий на посаду старшого інспектора психовідділу вже більше не могли всидіти на своїх місцях. Вони стояли обабіч столу, збуджено тикали один на одного пальцями й дедалі голосніше вигукували:

— От!.. От!.. От!..

— Так!.. Так!.. Так!..

Нарешті, перекинувши стіл, вони в екстазі схопили один одного в обійми й уже нечленоподільно кричали, стогнали й хіхікали від задоволення:

— От!.. От!.. От!..

— Так!.. Так!.. Так!..

Цю пристрасну сцену застав секретар психовідділу. Побачивши свого начальника в такому незвичайному захопленні, секретар кинувся було до телефону, щоб дзвонити на станцію швидкої допомоги. Але Форрестол-молодший пантерою метнувся навперейми секретареві і, схопивши його за груди, ревнув:

— Кричіть!.. Ну!.. Я наказую... Кричіть: «Я бачу радянські танки!»... Кричіть!..

Секретар зробив спробу вирватися з рук свого начальника. Але той потягнув його до відчиненого вікна.

— А-а-а! Тікати?! Наказую зараз же стрибати з вікна й кричати: «Я бачу радянські танки!...»

— Я... Я... — забелькотав секретар.

Далі нічого вже не можна було розібрати. Генерал Форрестол-молодший і віце-адмірал Капралл, заливаючись психореготом, схопили секретаря за ноги й за руки і почали розкачувати його перед широким розкритим вікном шістнадцятого поверху.

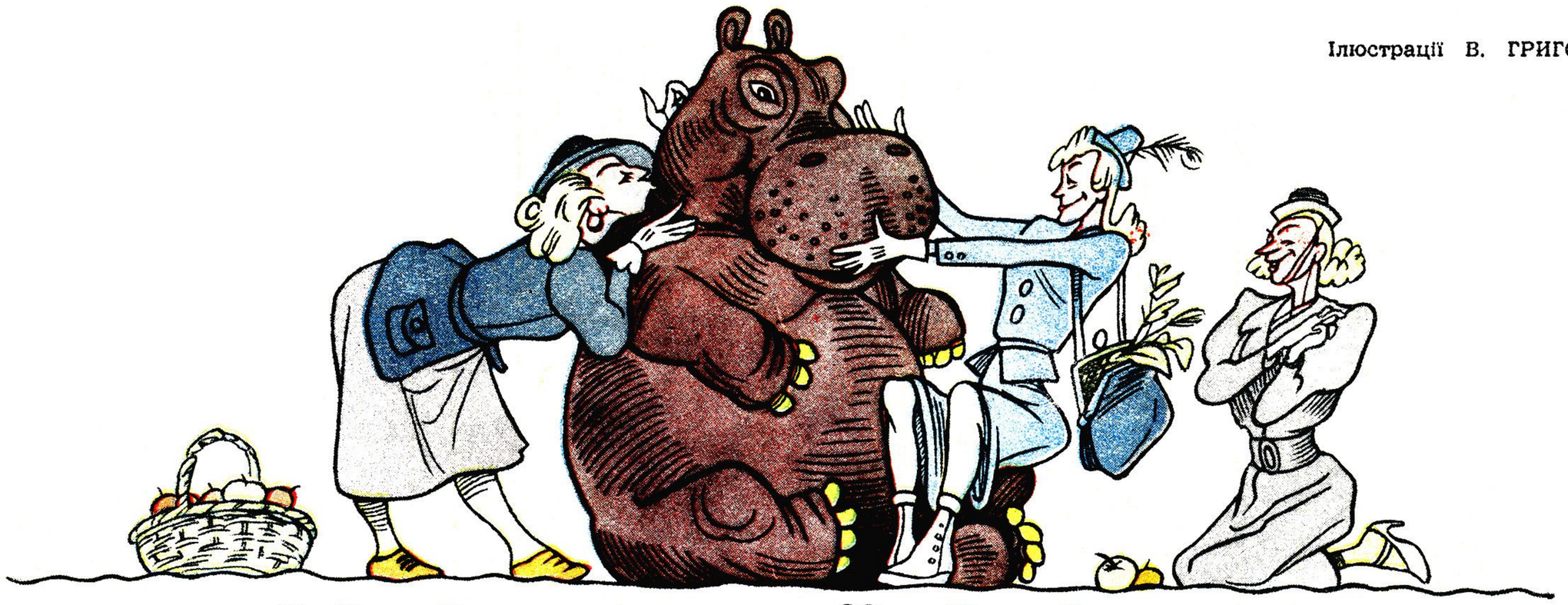

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

НЕДОЇЗДИ

(КИЇВСЬКІ НОТАТКИ)

З ПАВЛА В САВЛА

У Києві є люди, які легко обертаються з Павла в Савла. Прислухаємося до голосу, що долинає з кухні їдальні № 221.

— У стравах мусить почуватися скульптурна чіткість! — солідно повчає повара завідувач їдальні. — Не одбивна із свинини, а Венера Медицейська! Не шашлик, а Аполлон Бельведерський!

Виявляється, їдальнею завідує... скульптор Лобачевський П. В. Він закінчив художнє училище і тепер застосовує на практиці одержані за рахунок держави знання... на поприщі сосисочно-котлетного мистецтва!

Завідуючий магазином № 604, стрибнувши через прилавок з легкістю акробата, командує співробітникам:

— Починаємо ранкову зарядку... Рраз-два... Товар — покупцеві, гроші — в касу... Товар — покупцеві, гроші — в касу... Тепер повторюйте вправу самостійно до закриття магазину. Дихайте носом... Рраз—два!..

Прізвище його Рогальський Павло Петрович. Він — викладач фізкультури середньої кваліфікації. Закінчив технікум фізкультури. І от торгує... але скажемо прямо: торгує він і совістю. В багатьох школах фізкультуру викладають люди, що не мають спеціальної підготовки. А Рогальський ховається за прилавок магазину!

В їдальні спиртогорілчаного заводу не виявилося меню. Офіціантка гукає:

— Маріє Андріївно, поспішіть з калькуляцією!

— Ой, важкі роди! — відповідає жіночий голос.

— Не дивуйтеся, — пояснює офіціантка, — Марія Андріївна Єфимчук закінчила акушерський технікум і працює в нас калькулятором. Через це іноді заговорюється.

Заговорюється частенько і Каменєва Клавдія Матвіївна — буфетниця Міністерства охорони здоров'я. Вона закінчила фармацевтичний технікум. Подаючи покупцеві пляшку пива, ввічливо попереджує: «Приймайте три рази на день по столовій ложці. Перед тим, як пити, неодмінно збовтуйте!».

ЗАКОХАНІ В БЕГЕМОТА

— От вам наші недоїзди! — сказала секретарка Київського медичного інституту.

— Недоїзди?

— Так... «Недоїздами» звуть випадки, коли спеціаліст недоїжджає до місця роботи після закінчення вузу.

І перед нами розгортається довгий список людей, що закінчили медичний інститут в липні минулого року і ще досі не стали до роботи. Виберемо із списку лише киян.

Ось Золотницька Ера Іллівна, лікар-фтизіатр. Вона призначена на роботу не на Північний полюс, а всього-на-всього в Київську область. Не знаємо, на чому і як вона їхала, але уявіть собі... ще недоїхала.

Глобенко Василиса Онисимівна — акушер-гінеколог і Сушинська Надія Павлівна — лікар-фтизіатр заблудилися тут же в Києві і ніяк не знайдуть дороги до Кіровограда, куди їх призначено на роботу. Блукають і досі «з призначеннями» в сумочках.

Туровська-Шаргородська Зинаїда Ізраїлівна, Проценко Ніна Євстратіївна і Фельдман Есфір Ісаївна не виїхали на роботу лише тому, що ніяк не можуть розлучитися з Київським зоопарком.

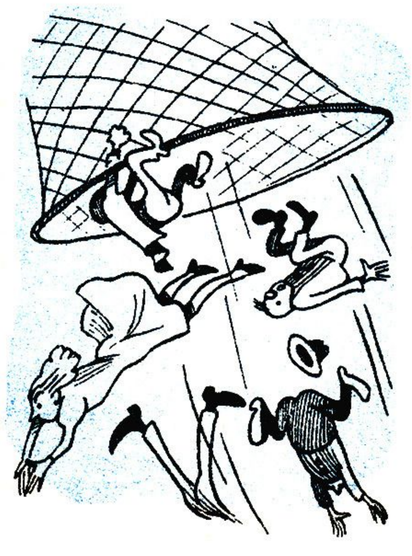

— Хіба ми де-небудь знайдемо такого чудового бегемота, як у Київському зоопарку? — говорять вони. — Поїдемо на один день у Ворзель чи Ірпінь, а серце лине сюди, в зоопарк до милого бегемота... Робіть, що хочете, — не поїдемо...

— Не мож-еее-мо без бегемо-ооо-та! — скиглять вони в один голос.

Причини «недоїздів», як бачите, ... характерні!

ДЕ ВИ ТЕПЕР?

У медичному інституті ми бачили списки лікарів, що недоїхали до місця ще... з 1948 року. Де вони тепер? В якій торговій сітці вони заплутались?

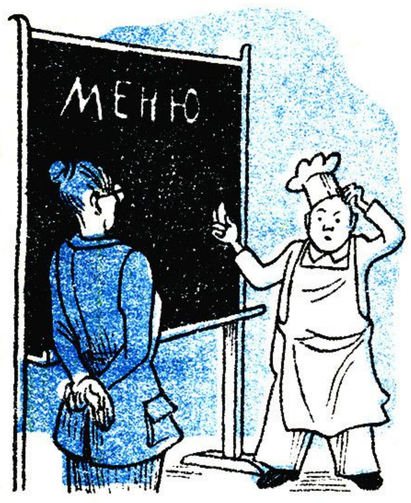

Почуття презирства викликає і вчинок Прохоренко Мотрі Панасівни. В 1940 році вона закінчила педагогічний інститут і зараз працює зав. філіалом робітничої їдальні «Червоного екскаватора» на Керосинній вулиці. Але ми приголомшені винахідливістю Любові Гаврилівни Арцимеєвої, яка закінчила математичний факультет Київського педагогічного інституту і сміливо пішла в школу. Вона працює директором... шкільної їдальні! Зовсім поруч із своєю спеціальністю!

Сося Елівна Зеліксон закінчила в Києві зуболікарську школу. Зараз вона працює санітарним лікарем міськторгвідділу. Про свою спеціальність вона згадує лише тоді, коли в неї урветься терпець: «Що ви мені зуби заговорюєте?! Я сама зубний лікар!»

Інженер-шкіряник Борис Абрамович Вайнер довгий час завідував їдальнею. Коли йому запропонували працювати за фахом, він охоче погодився і влаштувався... вагарем на Житньому базарі. Очевидно, навчання в інституті він вважає гріхом молодості!

Надія Григорівна Мищенко і Серафима Петрівна Голешина закінчили хіміко-технологічний технікум. Обидві мають спеціальність хіміка-лаборанта. Обидві улаштувались на посади... секретарш в контори торгів. Їхні лабораторні роботи обмежуються лише такими хімічними «елементами», як чорнило і губна помада!

З моменту закінчення інституту Єлизавета Львівна Лур'є жодного дня не працювала за фахом. Чотири роки вона — інженер скляної промисловості! — завідувала їдальнею. З великим трудом вдалося все-таки позбавити громадське харчування від її присутності. Раніш дівчата співали: «Потеряла я колечко, потеряла я любовь». Яку пісеньку співає Єлизавета Львівна, що втратила сором, а потім і спеціальність, нам невідомо. Відомо тільки, що по закінченні інституту вона мала виїхати на завод. І... недоїхала. Так і хочеться їй сказати в очі:

— Не туди ви недоїхали, Єлизавето Львівно! Краще б ви недоїхали були... до інституту!

...Ми підняли тільки один ріжечок київської торговельної сітки і відразу ж виявили понад сотню спеціалістів, які борсаються в ній, ховаючись від своєї спеціальності. А якщо підняти та добренько труснути всю торговельну сітку? А якщо заглянути в інші сітки і витрусити з них людей, які чорною невдячністю платять Вітчизні за те, що вона витратила на їх освіту сотні тисяч карбованців?

Доки ж будуть висококваліфіковані Павли, заради власної шкури, легко і безкарно обертатися на безневинних і безвідповідальних Савлів? Пора і честь знати!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

У РОВЕНЬКАХ БІЛЯ МОСТУ...

— Леоніде Петровичу, — спитали якось у головного інженера Ровеньківського міськкомунгоспу т. Макарова, — ви ще не забули того, чому вас учили?

— Якщо по щирості, — відповів головний інженер, — то починаю потрошки забувати. Цілими, знаєте, днями на мотоциклі — сюдитуди, туди-сюди... Сьогодні мало голови не зламав на нашому мості — занехаяний він. От-от провалиться.

— А що, коли б ви взялися ремонтувати міст? Це ж, здається, ваш прямий обов'язок.

І Макарова наче підмінили. Він схопився з місця, почав тиснути руки співбесіднику. Головний інженер відчув такий прилив енергії, таке бажання креслити проекти, будувати, що ні в казці розказать, ні пером описать.

— Ідея! — вигукнув він. — Ідея, чорт візьми! Там же така діляночка з видом на міський парк, така діляночка!..

— Яка діляночка? — здивувався співбесідник.

— Секрет! Секрет, дорогий товаришу! Я вам такий сюрприз піднесу!

І підніс...

Взявся він ремонтувати великий кам'яний міст, що сполучає центр міста з шахтами і колгоспами. А збудував собі з казенних матеріалів, у десяти метрах від мосту, півтораповерхову віллу з фасадом на міський парк.

— Ах, так!... — сказали Макарову в міськвиконкомі. — Тоді живіть у своїй віллі, але з роботи ми вас звільняємо, ви не виправдали нашого довір'я.

— Значить, під суд? — злякався Макаров.

— Ну, що ви, милий! До чого тут суд! Ми ж люди свої!..

— А як же міст? — поцікавився Леонід Петрович.

— Міст ремонтуватимуть тепер завідувач міськкомунгоспу Пуригін і новий головний інженер Руднєв!

— Діло ваше, — легко зітхнувши, сказав Леонід Петрович і в'їхав у свою віллу.

Пуригін і Руднєв негайно ж заходилися ремонтувати міст і...

І збудували: Руднєв собі голубу віллу по цей бік мосту (по сусідству з Макаровим), а Пуригін — теж віллу, і теж голубу, але вже по той бік мосту...

Є в Ровеньках іще одна вілла. Правда, не в районі мосту, але збудована з тих же матеріалів, що й вищезгадані три, і з допомогою тих же Макарова Пуригіна й Руднєва. І живе в тій віллі сам голова виконкому міськради т. Кикоть.

А міст?

Що ж міст! Жде, поки в Ровеньках закінчиться індивідуальне житлобудівництво з матеріалів, виділених на ремонт мосту.

Сергій ХАУСТОВ.

Ворошиловградська область.

ЯК БИ ЧОГО НЕ СТАЛОСЯ...

(Сучасний Бєликов філософствує)

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Тут якась недоговореність... Товариш начальник вимагав критикувати на весь голос, викривати всі хиби. А от, що потім буде, він так і не сказав...

З матеріалів надісланих на конкурс Перця

Маршаллізований Лев

(БАЙКА)

Лукавий Сем із Левом заключив союз:
Дружити вічно і ділити хліб до кришки.
А щоб ніхто з них не порушив дружніх уз,
То записали так до гербової книжки:
«Як брат із братом будем жити,
З одної миски їсти й пити...»
І Сем сказав: — Дам щедру допомогу,
Клянуся в цім тобі і богу!
Хвалитися не стану, —
Ти житимеш не просто, а по плану!
Мені ж за це — дай тільки жменьку гриви;
Я буду й тим повік щасливий.
І тут
В знак дружби, для почину
Сем Лева — за чуприну!
Надів на шию позолочений хомут,
Обскуб хвоста та гриву всю оббрив
І став той Лев, як липка при дорозі.
(Та бідолаха і не смів
Перечити такій «підмозі»).
А далі вже по плану все пішло...
Колись могутній, грізний цар лісів
Підставив спину під сідло,
Та з другом вдвох з одної миски їв:
Сем з'їсть обід, а Лев оближе миску
Та погризе конячу кістку...
Навчився він під дудку й танцювати,
На світ по вказці вити і гарчати;
Ще тільки Сем візьметься за батіг.
Чи поводом поверне круто,
А Лев аж рветься з усіх ніг
І зуби шкірить люто:
Ось-ось, здається, цілий світ
Готовий підтоптать під ноги...
Одначе, від тієї допомоги
У Лева вже до спини підтягло живіт.
Для звірів менших дивна новина
У хомуті, колись страшного, Лева стріти.
— Оце так на! —
По всіх усюдах стали говорити.
— Що з нашим Левом за біда?..
А хтось їм на оце відповіда:
— Що ж дивного, він дресирований,
Він Лев — маршаллізований.

Петро СЛІПЧУК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Наташа провалилася по географії. Не змогла показати на карті, де знаходиться Київ.

— Так у тата спитала б...

— А її тато в географії ще слабкіший, він досі не знає, де знаходиться наша школа.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО (ст. Вапнярка)

ПЛАН МАРШАЛЛА В ДІЇ

Перечиниця...

МЕДИЦИНА ЗОВСІМ БЕЗСИЛА...

ОСИПЕНКІВСЬКИЙ міський пункт «Швидкої допомоги» (Запорізька область) потребує найшвидшої допомоги. Руйнується будинок пункту. Потрібне негайне втручання виконкому міськради. Але він не хоче втручатися: руйнується, ну й хай собі! А те, що руйнація пункту «Швидкої допомоги» за одним заходом руйнує й авторитет міськвиконкому, — цього ніхто тут не помічає. Медицина ж у даному разі зовсім безсила.

«СКРУЧУ В БАРАНЯЧИЙ РІГ!»

УНТЕР Пришибєєв у порівнянні з М. Н. Храмцовим просто немовля. Адже ж Пришибєєв ніколи не був на такій високій посаді, як завідувач Ізюмським міськсоцзабезом. А от Храмцов обіймає цей пост і, маючи покровителів, безкарно поводиться з людьми.

Якщо йому не до вподоби, що, скажімо, випишуть комусь пенсію раніше, ніж його тещі, або почнуть нарікати на те, що він одвіз додому дрова, призначені для міськсоцзабезу, Храмцов одразу в крик.

— Замовчать! Це вам не соцзабез! Звільню! Вижену! Скручу в баранячий ріг!

Так звільнив він рахівників Орла, Бабенка. Виніс догану рахівникові Криловій «за тещу», вилаяв працівника Малик.

Ні за що, ні про що облаяв, ще й перемістив на нижчу посаду інспектора міськсоцзабезу Кирилюка. Кирилюк поскаржився до міськвиконкому, до нарсуду.

Але ніхто не кує й не меле. Невже бояться славнозвісної «енергії» Храмцова-Пришибєєва?

ДЛЯ ЧОГО ЦЯ АДРЕСА?

АДРЕСА буде така: Харків, проспект Сталіна, № 251, завод «Металоконструкція», директорові Трусову Вуколу Дмитровичу.

Питаєте, для чого ця адреса? А щоб привітати т. Трусова.

З чим? Насамперед з тим, що він людина твердої вдачі: засів у своєму кабінеті, як у кріпості, і ніхто не може пробитися до нього. Приходять робітники, щоб поговорити про виробничі справи, а їм:

— Сьогодні — неприйомний день.

Приходять робітники у «прийомний», а їм:

— У Трусова і без вас справ багато!

І справді — справ у Трусова багато. Ось хоч би така: півтора року робили на заводі конструкції для Харківської міжобласної бази «Головметалозбуту» і зробили їх наполовину бракованими... Коротше кажучи, справи такі, що завод «Металоконструкція» рік у рік не виконує виробничої програми.

Законструктився шановний Вукол Дмитрович!

КРАЩЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ В СІЧНІ...

ВОНО хоч і пізно в середині січня поздоровляти людей з Новим роком і висловлювати їм новорічні побажання, але, як кажуть, краще поздоровлення в середині січня, ніж службові та інші неприємності наприкінці грудня.

З цих міркувань ми й поздоровляємо з Новим роком другого секретаря Солонянського (на Дніпропетровщині) райкому партії т. Дайновича, голову райвиконкому т. Зінченка й райпрокурора т. Байбулу. Поздоровляємо й щиро бажаємо їм усім якнайшвидше ліквідувати заборгованість по квартирній платі, що лічиться за ними ще з 1948 року. Час уже!

Прокуророві ж т. Байбулі, як стражеві закону в районі, бажаємо також простежити за виконанням нашого новорічного побажання.

СЮРПРИЗ

(ДРАМАТИЧНИЙ ЕТЮД)

Кабінет завідуючого Талалаївським районним відділом охорони здоров'я (Сумська обл.). Ранок. В кабінеті сидять: Ковальов — завідуючий райздороввідділом і Щебаровська — голова райкому спілки медсанпраця.

КОВАЛЬОВ **(трагічно).** — Чи знаєте ви, Маріє Юхимівно, що я цими днями піду від вас? Назавжди...

ЩЕБАРОВСЬКА **(ще трагічніше).** — Що ви кажете, Якове Михайловичу! Не може бути!

КОВАЛЬОВ. — Факт! Тяжко і боляче покидати мені медичну ниву... Маріє Юхимівно! Щоб затамувати біль розлуки, організуйте мені на прощання який-небудь сюрприз.

ЩЕБАРОВСЬКА. — Так, так, — сюрприз... **(Задумується).** А гроші? Де гроші роздобути?

КОВАЛЬОВ **(бадьоро).** — Дрібниці! З миру по нитці... Зрозуміли? Скільки у нас членів спілки?

ЩЕБАРОВСЬКА **(радісно).** — Ідея! Чудовий винахід! Зараз закручу! **(Швидко виходить з кабінету).**

☆ ☆ ☆

І закрутила Марія Юхимівна. Скликала працівників Блотницької лікарні і виголосила гарячу промову. — 15—20 карбованців не гроші, — сказала вона, — а Якову Михайловичу згадка на все життя.

Після промови блотничани звернулися із закликом до всіх медичних працівників району, а вже через день цей заклик обговорювали в усіх лікарнях і фельдшерських пунктах.

Через тиждень Щебаровська лічила гроші. Перед нею стояли мішки з продуктами — лепта завідуючих лікарнями.

☆ ☆ ☆

Зала в районній поліклініці. В залі столи. На столах страви й напої, за столами люди (дехто вже під столом). Підводиться Щебаровська. Настає тиша.

ЩЕБАРОВСЬКА. — Друзі! Сьогодні ми прощаємось з нашим дорогим Яковом Михайловичем, який... який... не можу говорити — горло мені стискує... **(П'є воду, а може і не воду).** Дозвольте зробити йому сюрприз. Ось вам, дорогий Якове Михайловичу, радіоприймач. Слухайте музику і не сумуйте. Ось вам годинник. Нехай він щохвилини нагадує вам про нас. Ось вам письмовий прибор. З його допомогою ви напишете ще не одну мудру директиву...

Буря схвальних вигуків. Присутні підкидають Ковальова аж до стелі, він блаженно посміхається.

☆ ☆ ☆

Вечір. Кабінет заступника голови виконкому Талалаївської райради. Господар кабінету Ковальов нудьгує. — Не те, — шепоче він, — зовсім не те, що було на медичній ниві... Тут сюрпризу не діждешся...

Ми пожаліли Якова Михайловича і зробили йому ще один сюрприз. Через «Перець».

В. КОМОВ.
В. РУБАН.

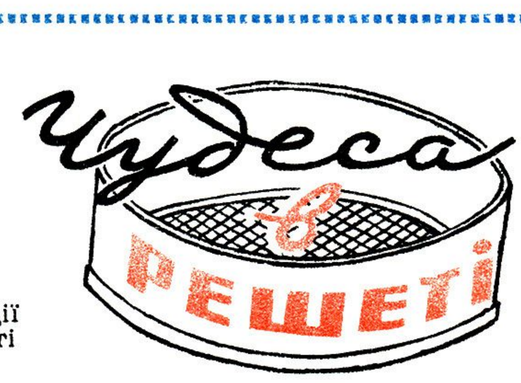

Управління
Міністерства Юстиції
по Київській області
13 жовтня 1949 р.
№ 7200.

Гр. Яготинській Райспоживспілці,
м. Яготин.
Полтавської обл.

Управління Міністерства Юстиції по Київській області на Вашу заяву повідомляє, що виконавчий лист на стягнення аліментів з Київського пивзаводу № 1 надісланий до народного суду 5 дільниці Кагановичівського району м. Києва.

Зав. Секретаріату УМЮ БОЛХОВІТІНОВА.

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. О. ПОДОЛЯКА (м. Тульчин)

Тітовський «соціалізм» на практиці.

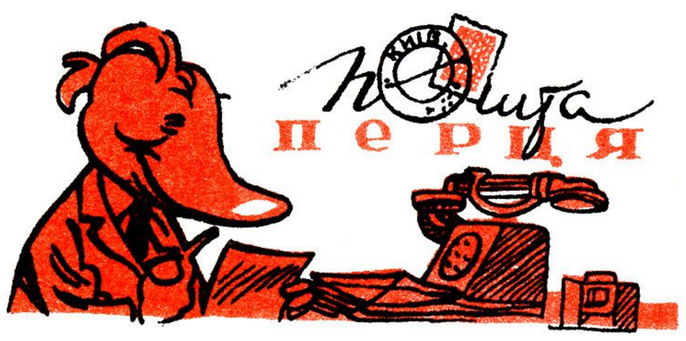

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Народна мудрість вчить: готуй сани влітку, а воза — зимою. Ось чому саме тепер згадали ми про Басейну вулицю в Києві, на яку виходить кілька корпусів клінічної лікарні імені Жовтневої революції. Тут безперервний потік автомашин. Вони ревуть на повну потужність своїх моторів і здіймають улітку страшенну куряву. Все це не дуже сприяє лікуванню хворих. Але у керівників відділу впорядкування виконкому Київської міськради свій погляд на медицину. Скільки скарг надходить від хворих! А віз, тобто машини, як кажуть, і досі там... на Басейній.

Лікар Ф. ЛЕЩЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Чув, мабуть, як співають:
Ти, машина, ти железна,
Куди милого завезла?

З вірогідних джерел нам стало відомо, що товариша Шамрія, голову Лохвицької райспоживспілки, машина завезла на слизький шлях діляцтва.

Переказав колгосп ім. Папаніна гроші райспоживспілці на вантажний автомобіль, а т. Шамрій не видає його, аж доки колгосп не візьме «в придачу» два браковані вози.

— А чому б і не взяти, — наполягає він, — адже ж колгоспи «За нове село» та ім. Чапаєва взяли. Хіба ви гірші од них?

Вози зовсім не придатні до їзди, але що до цього голові райспоживспілки!

Може б ти, Перче, розтлумачив Шамрієві, що на таких возах і на таких методах торгівлі він далеко не заїде.

П. МИКИТЮК.

Лохвицький район,
Полтавської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Спішу повідомити, що на станції Жмеринка відкрито касу попереднього продажу квитків з доставкою додому.

Будь-яка затримка з врученням замовлених квитків абсолютно виключена тому, що доставку довірено... самим пасажирам (хочеш їхати, купи заздалегідь квиток і достав його собі додому). Щождо станційних касирів, то в їх обов'язки входить видавати квитки і, не відходячи від каси, стягувати з пасажира 10 карбованців «за доставку додому».

Впевнений, що за таке обслуговування пасажирів Управління залізниці відповідно «преміює» начальника станції Жмеринка, з обов'язковою доставкою тієї премії додому.

А. ЮРГА.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якщо ти побуваєш у Миньківцях, то безперечно звернеш увагу на такі факти:

1. **Факт кричущий.** Миньковецькі ясла: кімнатка в 12 кв. м., а в ній — шістнадцять дітей, персонал, чотири ліжка, кухонна плитка, стіл...

2. **Факт винятково кричущий.** Громадянин Тарасюк незаконно захопив будинок, що рішенням райвиконкому переданий яслам. Пікантна подробиця: Тарасюк — ніхто інший, як той же заступник голови райвиконкому, на якого покладено контроль за виконанням згаданого рішення.

3. **Факт більш, ніж дивний.** Ясла продовжують тулитися в кімнатці в 12 кв. м. Тарасюк продовжує мешкати в переможно захопленому ним будинку. Районне керівництво продовжує покривати його незаконні дії.

Факти — вони різні бувають. Я гадаю, Перче, що миньковецькі «факти» — усім фактам факти!

В. КОБИЛЕЦЬКИЙ.

Миньківці,
Кам'янець-Подільської області.

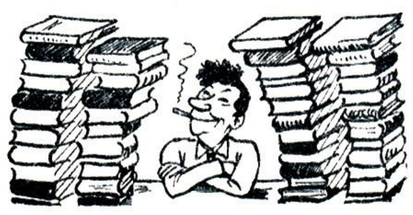

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Поки не було в нас товариша Ігнатищева, була в нашій гірничо-промисловій школі хороша бібліотека. А з того часу, як став начальником міського управління трудових резервів т. Ігнатищев, наша бібліотека перестала бути хорошою. Вірніше, зовсім перестала бути бібліотекою, бо на 10 тисяч карбованців книжок забрав до себе в кабінет т. Ігнатищев.

Учням школи читати нічого, зате вони можуть радіти, що т. Ігнатищев один за всіх культурно розвивається.

Ми дуже раді, що у нас такий культурний начальник, але ще більше б раділи, коли б він набував собі книжки з інших джерел.

ШІСТЬ ПІДПИСІВ.

м. Ірміно,
Ворошиловградської області.

Сергій ШВЕЦОВ

ІНДИК, ПІВЕНЬ І СОЛОВЕЙ

(ЛІТЕРАТУРНА БАЙКА)

— Ой, тяжко, друже! — знявши крик,
На долю скаржився Півневі
Індик, —
Народу пісня заважка моя.
Не визнає мене країна,
Складний занадто Я, тонкий занадто Я.
Великий мій талант тому причина:
Як не співав і не кричав я досі,
Та не під силу це епосі!
Невдячна в наші дні вакансія співця,
Жорстокий вік і пречерстві серця!
Тут кукурікнув Півень на весь рот:
— Несправедливий, друже, наш народ!
Кричу я цілий день серед двора:
Вперед-вперед! Ура-ура!
До мене ж публіка глуха —
Не визнає,
чого таїть гріха!
— О, друзі, — їм сказав тут Соловей, —
Чого бундючитесь і смішите людей?
Народ чудовий в нас, епоха також гарна,
Та пісня ваша незугарна!

☆ ☆ ☆

Біда, коли індики та півні
Складають вірші і пісні.

Переклад з російської Д. БІЛОУСА.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ!

До ПЕРЦЯ надійшов сигнал про те, що продавець Тупичівського сільського споживчого товариства (Чернігівська область) Степаненко займається крадіжками.

При розслідуванні листа було виявлено велику нестачу товарів. Справу розглянув нарсуд. **Степаненко Н. А. засуджено до 5 років тюремного ув'язнення.**

КОНКУРС ПЕРЦЯ ПРОДОВЖЕНО

Редакція одержує багато листів од своїх читачів з проханням продовжити конкурс Перця.

Йдучи назустріч бажанням читачів, редколегія вирішила продовжити конкурс до 1 березня 1950 року.

На конкурс слід надсилати:

Оповідання, памфлети, фейлетони, гумористичні (написані прозою і віршами), байки, пародії, пісні, епіграми й карикатури (графічна техніка не обмежується) — на актуальні внутрішні або міжнародні теми.

За кращі твори, подані на конкурс, встановлено премії: одна перша, одна друга та дві третіх, розміром від **5000** до **500** карбованців. Крім того, встановлено дві премії по **500** крб. за кращу тему — підпис до карикатури.

Літературні твори й карикатури на конкурс надсилати на адресу: **м. Київ, Коцюбинського, 7, редакція журналу «Перець», з написом: «НА КОНКУРС».**

Найцікавіші літературні твори й карикатури в процесі конкурсу друкуються в журналі й оплачуються звичайним порядком.

Про наслідки конкурсу буде повідомлено в журналі «Перець» у квітні 1950 року.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7 тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 53, 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (180) (на украинском языке). Підписано до друку 6.I. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00060. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4872. Тираж 50 000 прим.

Англо-американські воєнні кола наполягають на створенні західнонімецьких збройних сил як ударного загону проти Радянського Союзу і країн народної демократії.

Мал. БЕ-ША

...ЩЕ ОДИН «МИРНИЙ» КРОК
АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКИХ ІМПЕРІАЛІСТІВ